

sněmovna tisk. čís. 4831) mimo jiné uvádí, že příročím má býti zabráněno, by peněžní ústav nebyl ponechán na pospas zneklidněných věřitelu, a že má příročím býti mu poskytnut čas, by mohl buď vzniklou nedůvěru zaplašiti nebo po případě svou likvidaci připraviti. Tomuto cíli příročí by uložení vyjevovací přísahy mohlo býti toliko na překážku. Krom toho jest i uvážiti, že by uložení vyjevovací přísahy nemělo smyslu, kdyžtž podle §u 5 zákona nelze netoliko staré pohledávky exekucí vymáhati, nýbrž nelze je ani po dobu příročí, nebylo-li jako v tomto případě při nařízení příročí jinak stanoveno, vůbec uspokojovati.

### Čís. 4810.

**Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).**

**Lze povolit (nikoliv též vykonati) exekuci vyklizením z bytu, i když byl povolen její odklad.**

**Návrh na pokračování v exekuci dosud nepovolené dlužno pokládá za návrh na její povolení.**

**Návrh na povolení exekuce není opozděným, i když se nestal ve lhůtě §u 575 odstavec třetí c. ř. s., byl-li vymáhající věřitel předstižen žádostí povinného o odklad exekuce.**

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 207/25).

Nájemníku byl povolen usnesením ze dne 31. října 1924 odklad exekuce vyklizením do 31. ledna 1925. Usnesením ze dne 3. února 1925 povolil s o u d p r v é s t o l i c e další odklad exekuce až do 30. dubna 1925, usnesením pak ze dne 4. února 1925 zamítl též soud návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v exekuci. R e k u r s n í s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli pokračování v exekuci s tím, že výkon exekuce bude proveden až po uplynutí doby, na kterou byl povolen odklad exekuce, totiž po 30. dubnu 1925. D ů v o d y: Soud rekursní nepokládá správným usnesení prvního soudu ze dne 4. února 1925, kterým návrh strany vymáhající na pokračování v exekuci byl zamítnut vzhledem k usnesení ze dne 3. února 1925, jímž povolen byl další odklad exekuce do 30. dubna 1925. Strana vymáhající podala návrh na pokračování v exekuci po uplynutí lhůty odkladu, když jí ani známo býti nemohlo, že byl straně povinné na novou její žádost nový odklad exekuce povolen. Nebylo tu tedy důvodu k zamítnutí důvodného návrhu na pokračování v exekuci a pouze výkon exekuce také i v usnesení pokračování v exekuci povolujícím měl býti odložen ve smyslu usnesení ze dne 3. února 1925. Důsledkem toho měly býti straně vymáhající také přisouzeny útraty její žádosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a potvrdil napadené usnesení s tou opravou, že povolil nikoliv pokračování v exekuci, nýbrž exekuci nuceným vyklizením bytu.

### D ů v o d y:

S názorem rekursního soudu jest v podstatě souhlasiti. Rekursní soud přehlédl dle odůvodnění svého napadeného usnesení, že vymáhající

strana o povolení exekuce vyklizením bytu dosud ještě nežádala, ježto ji strana povinná vždy předstihla návrhem na odklad exekuce. Nebyla tedy dosud exekuce vyklizením povolena, a, žádala-li vymáhající strana návrhem ze dne 4. února 1925 o pokračování v exekuci, neshodoval se ovšem tento návrh se stavem věci. Okolnost ta nemá však podstatného významu, ježto tento návrh nutno dle zřejmého úmyslu pokládati za návrh na povolení exekuce a není pak oprávněna ani další námitka stěžovatelky, že návrh ten byl opožděným vzhledem na § 575 odstavec třetí ex. ř., ježto strana vymáhající vzhledem na odklad exekuce straně povinné předem povolený dříve s úspěchem o exekuci žádati nemohla. Exekuční titul opravňuje vymáhající stranu, by navrhla povolení exekuce a by exekuce vyklizením bytu jí byla též povolena, aby v přípustné vhodné době mohla navrhnouti výkon odložené exekuce, nejsouc odkázána teprve na řízení exekuci povolující s oprávnými prostředky. Povolení exekuce se ještě — byť neprávem — nestalo, pročez vymáhající straně nelze je odepřít.

### Čís. 4811.

**Doručení k vlastním rukám nemusí se státi přímo od doručitele osobě, již zásilka svědčí. Stačí, byl-li v její přítomnosti a z jejího příkazu předán spis osobě třetí.**

**Okolnost, že nebyla dodržena lhůta mezi vyrozuměním o roku a rokem, neopravňuje stranu, by nedostavila se k roku.**

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 208/25).

**S o u d p r v é s t o l i c e** zamítl žalobcův návrh, by vynesen byl rozsudek pro zmeškání pro nedostavení se žalovaného k prvnímu roku, máje za to, že žaloba s obsílkou nebyla doručena řádně do rukou žalovaného, nýbrž do rukou Anny H-ové, nemající »plné moci« ku přijímání žalob, která teprve žalobu žalovanému odevzdala, jenž ani návratky nepodepsal (§ 106 c. ř. s.), doručení mimo to stalo se na velký svátek žalovaného (slavnost smíření), což se zřetelem na rovnost konfessní, zákonem uznanou, dle §u 100 c. ř. s. ani v tomto případě bez dovolení soudce není dovoleno. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Stěžovatel trvá na tom, že doručení žaloby nestalo se dle zákona, ježto listonoš odevzdal spis nikoli jemu do vlastních rukou, nýbrž jeho služebné a dal od ní zpáteční lístek podepsati. Doručení žaloby jest aktem formálním a jediné obsah doručného listu podává prý o tom důkaz, zda se stalo náležitě, obsah zpátečního listu svědčí však proti tomu. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Jak zjištěno stalo se doručení arciž k rukám služebné stěžovatelovy, avšak v přítomnosti stěžovatele před jeho očima a na jeho příkaz; není třeba, by se doručení stalo z ruky do ruky, k vlastním rukám bylo též doručeno, stalo-li se doručení oproti adresátu